

AKATALPA

Mayıs 2017 - Sayı 209

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Arife KALENDER

Oya UYSAL

YARIŞ

Yüreğim kuşları geçti
balıklarla yarıştı yüreğim
son durak kendim oldum

yoldum, yolundum, yollandım yine
yaşamın çıkış kapısı sessiz ve soğuktu
aşka döndüm duruldum

baktım penceresinden
yangın kızılı mıydı, karanfil mi
günlerde soluyordu

söktüm ömrümün örgüsünü
yeniden yara, yeniden çocuklar
her şey üç kuruşa satılıyordu

hayat geride kaldı
geçti beni gördüklerim
ıslık çalıyorum

Serap Aslı ARAKLI

YAK KANI

Yarama dokun yâr aman
dokun ki yalnızca gözlerim ağlamasın
gizli kelimeler üzgün ağrı bir tek sen bul kalbimi
kalpten kalbe bir yol vardır görülmez demiş ya pirim
baka göre duya koklaya yakala beni/vur beni
her şiir biraz da kanımın mürekkebi, ne derim

Benden bir şehir olmaz yorma kendini ey sevgili
Dersim efkâr testim Bilecik hüznün güğümüm
Trabzon anne-baba imgesi gizli gizli gidip öldüğüm
biraz daha zorlarsan ancak daüssıla olur benden
bak, içini ağlamış her köy ve kasaba gönül dağında şehir
her aşk bir yerden sonra pirifâni işte, ne derim

Bak, hem testim var hem dostum işte
sahi bıçak unutmak makas hatırlamaktır biraz
pınarın başında değilsem de şiirin arkındayım
testeren veya zıpkının varsa in kalbime--

Kitapları yorma defterleri kazma boşuna ey sevgili
her anı
yak kanı!

Çamlıca, 1 Nisan 2017

ÜNLEM

Yakası kaldırılmış mantomun ceplerinde ellerim,
[bulvarlar boyu
yürüdüm. Yürüdüm, taşımaktan yorulup geceye
[açtığım sırlar üşüdü.

Başı yastığa değmemiş bir keder gibi duran
sokağın hal hatır bilir ahşap yaşlı evleri
daha bir sokulur birbirine şimdi
karlı damlara konup kalkar sabaha güvercinler.

Ah! Kısacık bir ünlem bir uzun ömrün özeti oluyor ya
[bazen,
uzanıp yatınca sonsuz uykuya hatırlamak için,
aklın kıvrımlarına nakışlamalıyım bu ışıklar içindeki
[şehri
bu akıp giden sularında gözyaşlarım olan nehri
ve sen sevgili elbet,
acısı soğumuş kalbimdeki suretini.

Yakası kaldırılmış mantomun ceplerinde ellerim,
[bulvarlar boyu
yürüdüm. Yürüdüm, taşımaktan yorulup geceye
[açtığım sırlar üşüdü.

Beyaz Arif Akbaş, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Sevil Avşar, Naci Bahtiyar, Hakan Cem, Leyla Çağlı, Ahmet Şerif Doğan, Oresay Özgür Doğan, Sema Enci, Ersan Erçelik, Altay Ömer Erdoğan, Özgün Ergen, Osman Serhat Erkekli, Şenol Gürel, Nihan Işiker, Barbaros İrdelmen, Korkut Kabapalamut, Sinan Karadeniz, Ayfer Karakaş, Arife Kalender, Selami Karabulut, Zabit Karaköse, Beytullah Kılıç, İbrahim Oluklu, Mehmet Özdemir, Selma Özeşer, Hüseyin Peker, C. Selenga, Ümit Şener Ta, Gültekin Tezcan, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Oya Uysal, Felek Yılmaz.

LENFOMA LYMPHOMA, HASTALIK NOTLARI, DİKENLİ İŞIKLI YOLDA YÜRÜMEK...

Özgün ERGEN

(Süreç içindeki notlarımdan, dip ve eşikten)

Kelimelerin sihirli olduğunu düşündüm hep... Çocukken oluştu bu düşünce bende... Ve her giz ordadır... Kelimelerin erişemediği yer var mıdır? Böyle bir an, böyle bir yaşam? Öyle bir yer ki bu bildiğini, hissettiğini sandığın kelimeler sürekli seni yalanlıyor. Diyor ki: "Sen ne sanıyorsun? Hayat bundan çok başka!" Daha düz, daha dolambaçsız, DAHA doğaçlama... Şu an yaptığım, drama derslerinde de uygulamaya -elimden geldiğince- çalıştığım gibi... Aslolan karşındakine aktardıklarındır, bazen sessiz, bazen dokunarak sadece... Hem bazen bir şeyler gelir özenle koruduğun o kelimelerin önüne geçer... Yine de kurtulabilir miydim kelimelerden ve onlara çok takılmaktan?

Ne diyorum biliyor musunuz? Kozmos benim içimde! Hayatımda fazlalık olarak gördüğüm şeyleri azaltıyorum... Hastalığın öğrettiği bir şey: İnsan fazla -meli -malı'dan uzaklaşmalı, bırak olduğu gibi güzeldir bazı şeyler...Teşhisi duyduğumda ne demiştim ilkin: "Tamam dostum. Bunu yeneceğim!" mi? "Seni yeniyorum alçak! Gardını al!" mı yoksa? Yok. İkisi de kazanamadı. Zaten kazanmak da aslında öyle önemli bir şey değil. Değilmiş. Hastalık yenilmesi gereken "bir yer" değil çünkü, bedenini çok sevmen gerektiğini hatırladığın yer...

Acı bu. Hem de öyle hayattan kopuk falan değil, salt, saltık bir acı... Hepsi bitecek... Bitecek... Toplum ve Ruh Sağlığı Merkezi'nde yaratıcı drama derslerinde öğrencilerimle birlikte belki kaç bin kez tekrarını geçiyorum hayatımın. Şöyle diyorum onlara: "Eğilip kalbinize bakın. Orada ne görüyorsunuz? Başımızdan ne geçtiği önemli değil. Kazalar, hayal kırıklıkları vs. vs. Baş etmemiz önemli." ve "Hayat pencereni sonuna kadar aç." Böyle diyor bir hasta. Cahit Sıktı okuyoruz birlikte, sonra da Melih Cevdet. Melih Cevdet'in şiirinde beden algısı önemli. Bir tiyatro öğretmeni dikkat etmeli elbet buna. Rol yapıyorum. Öyle iyi rol yapıyor muyum ki hastalar beni sağlıklı biri sanıyor. İyileşiyor olduğumu Melih Cevdet'in bir şiirini okurken "unutmadığımda" anladım. "Kundura Boyacısına, Kiraz Ağacına, Çingene Kızına Dair" şiiri ile yakın bir bağım var... Herkese sesleniyorum. Sevgili insan kardeşlerim, yeryüzü atalarınızı! Bana moralden bahsetmeyin, şiir okuyun! Öyle anlar oluyor ki, "Tamam." diyorum. "Her şey bitti." Öleceğimi sandığım anlar... Nefessiz kalıyorum. Sonra Biri var, ben akşam eve dönerken, benim "gelme" dememe aldırış etmeden peşimden geliyor. Gitmiş gibi yapıp adımlarımı takip ediyor. Bana belli etmemeye çalışarak. Düşerim diye. "Git" desem de bekliyor, kovsam d+a. O biri, böyle bu şekilde yıllarca bekleyebilir... Hüzünleniyorum. Açelya çiçeğinin bir anlamı varmış: Sadakat demekmiş. Bunu kim söylemişti? Sık sık unuttuğum şeyler var. Sonra eve geliyorum: bir e-posta... Bana roman dosyasını göndermiş bir şair... Bir başkası şiir dosyasını, şiirlerini, öykülerini... Bir dostumun bana yazdığı şiir, dosyasından... "Ön okuma hakkını verdiğim..." diye başlıyor biri... Bunlar benim yaşamım, armağanlarım. Bu kitaplardan daha mutluluk verici olamazdı hiçbir şey. Çoktandır kendimle birlikte sürüklediğim "Uçurum Saati ve Karnaval" dosyama bu sürecin sonunda nokta koyabilecek miyim ? İyileştirmede teşekkür edeceğim ne kadar özel insan var! O kadar zorlandığım kemoterapiler, iğneler filan zor gelmez belki artık... Bu bir yitim ya da yıkımın ötesinde bir yolculuk, bir serüven ve bütün bunlar mucizevi de. Hem biliyor musun, aslında... Mucize içimizdedir...

Hakan CEM

O SABAH O KIZIN GÖZLERİ İÇİN FÜĞ

o sabah o kızın gözleri sabah

uyandım ki
güneş doğmuş –
dilimde

o sabah o kızın rüzgârlı elleri

bir çocuğun sesi –
daldaki
son çiçekler

o sabah o kızın saçları, uzağın

yığılıp durdu yağmur –
sessizlik
kızın dağında

o sabah o kızın sesi, gece

bahçeme düşen
dolunay –
çıplak ayaklarıyla

Barbaros İRDELMEN

BENİ ARARSAN

Kolay bulursun
Önce rüzgarlara bak
Meltemsem deniz kıyısında olurum
Ya da ormanda
Severim yaprakları hışırdatmayı
Bilirsin
Poyrazsam buz gibiyimdir
Kuzeyden gelirim

Rüzgârlarda bulamazsan
Nehirlere ırmaklara
Çağlayanlara bak
Bazen
Fıskıran volkanlardayım
Ya da
Depremlerin merkezinde ara beni

Geceleri ya yıldız ışığında
Ay varsa halesinde
Ya da yakamozunda
Bulursun beni

Bazen bir yıldız biner
Bir ufuktan diğerine
Kayar giderken görürsün

Kolay
Bir daha kolay bulursun beni...

İstanbul, 20.01.2017

Sema ENCİ

ÖTESİ

üstü badanalanmış bir duvar yazısıymışız
öylece konuşuyormuşuz ve güzel
firçalar boya tenekeleri imparatorun korkusu
ihtişamlı bir pelerin giyinirken görmüşüm sokağı
onlar eskort demiş
-onlar yara değil.
gül ağacına dolanmış sarmaşıkmişçasına karışacak
yine de benzemeyecekmiş birbirine kimse
oysa oracıkta gülüversek
bir gülü versek oracıkta
bir tarih gülümsermiş yüz haritalarında çocukların
ve badanaların üstünde güneş görmüş resimler
belleği dalgın haberci resimler.

gözüne korku çekilmiş adamların oğulları uçurum
toprağı türk, dağı kürt bir ormanmış
kökü derinlere inen ağaç.
sana kesilmiş saçlar bırakmışım
kırılmış dallar, aynalar
kadınların pencerelerini gökyüzüyle havalandırdığı
kadınların sarışın esmer
gözleri kızıl kadınların.
oysa gülüverseler oracıkta
bir gülü verseler genişlese ovacık
koskoca bir bahçe gülümsermiş dallarında kiraz ağaçlarının.

yorgun bir ilde yolmuşum
maveraünnehri bağışlayan yaradanın ağzıyla
bana ecnebi şarkılardan ritim tutan kadınları ve duvarları
getir
dibinde salıncak uykusu.
bu kargaşa bu hayret
biraz şikayet dünyayı
dişleri ısırğan otu adamlar geçecekmiş nehrin yarıklarından
sevişerek başedilecekmiş hüznün
değil mi ki şairiz
aşkımız âşıkımız
bıçak değmiş tene
uğultusunda suyun.

19 Nisan 2017

Selma ÖZEŞER

KUŞ DİLİ

Kanatlanıp öylece
Son yağmurlar iniyor
Bak, yoksun

Çağrılmadan gelmem dersin
İstersen
Gelme

Ama arada
Selamın gelsin kuşdilinde
Segen begen iğiştege ögöylege böğöylege

İbrahim OLUKLU

ÜÇ KISA

1/
Anam üstüyle başıyla girince Ceyhan'a
Su yıkandı

2/
Önümüzdeki hafta da
Yer yer sağanak çatışmalı
Geçecekmiş Güneydoğu'da hava

3/
Neyin altında kalsam
Neyin üstünde
Sabahı donanıp sen oluyorsun

Felek YILMAZ

'DOĞMUŞ OLANA' VEDA

Yapraksız bahçenin tenindeydi dün gece, rüzgâr.
Kurumuş sevinçlerin yorgun nidasını dinliyordu.
Uğultulu yağmurlar sinmişti bahçenin duvarlarına!
Sonu gelmiş,
Sonsuzluk badanalı gülüşleri,
Bir söz uğruna: yarı tanrılara bağlıyordu.

Esrarlı bir olaydı, diyecekler!
İçtikleri su katılmamış şarapların kokusu,
İtiraf edilmiş arı duyguların mutsuz izleri varken.
Kim bilebilir, ikiye dolanan rüzgârı
Ve haşin ruhların bu savruluşunu?

Yaşlıca sözcükler dökülmüştü kadının memelerine
Gurur dayanılmaz bir itkiyle
Kaderin göğüs kafesini delmekteydi.
Kimseler bilmenin serinliğine beyaz boya kutularıyla veda
etmeyecekti.
Binlerce belirsizlik çıplak tablonun dilinin altındaydı.

Rengin gidişine dalan tablonun çıplaklığı,
İçinin her eksik rengini ressamın fırça darbelerinden
sağıyordu.
Sesi dökülen duvarların uğultusu şimdi
Daha iyi duyuluyordu...
Artık hiçbir şey 'doğmuş olanı' tazeleyemeyecekti!

Beyaz Arif AKBAŞ

FİHİ MA FİH

Güneş ışığı ve gökyüzünde biten bir merdiven var.
Yaşadığım hayatın içinde geçtiği düşlerim var. Ayın on
dördünde bir nehir ve bir nehre inmenin tatlılığı. Eski taş
köprü kemerlerin altında geceleyen karanlık var. Galib'in
uykusunda gördüğü; Şems-i Tebrizi, Feridüddin Attar,
Bedrettin Tebrizi, Ateşbaz-ı Veli ve Mevlana gibi ne varsa
içindedir ve her ne varsa içinde var.

ÜZGÜN GÜNLÜK XI

(Düşünce Ağırlıklı, Okuma ve Sinema Günlükleri)

Korkut KABAPALAMUT

4 Temmuz 2016

22.22. Hava durgun, vantilatör gıcırdarak dönüyor. Otto Preminger'in *Günaydın Hüznün*'ünü az önce bitirdim. Tamamı Fransız Rivierası'nda geçiyor. Sene 1958, mevsimlerden yaz. Sağlam film. Jean Seberg'in, *Jeanne d'Arc*'tan sonraki ikinci filmi. Buradaki performansı ile Godard'ın dikkatini çekmiş ve *Serseri Aşıklar*'daki meşhur rolü kapmış. Film bir roman uyarlaması. François Sagan, onu 18 yaşındayken yazıp yayınlamış. Sıra dışı bir başarı. Seberg, filmde çok genç ve güzel. Her zamanki gibi kısacık saçları ve muzır gülümsemesiyle sevimli, şımarık bir oğlan çocuğunu andırıyor. 40 yaşında intiharına ya da bir ihtimal öldürülmesine bir kez daha hayıflandım. Söylemeye gerek yok, David Niven ve Deborah Kerr zaten isteseler de kötü oynayamazlar. Gündüz de, Godard'ın *Vivre Sa Vie*'sini izledim (*Hayatını Yaşamak*). Anna Karina her zamanki gibi büyüleyiciydi. Godard'ın yönetiminde kötü performans sergilemek de pek mümkün olmasa gerek gerçi. Yeni Dalga'nın başyapıtlarından olan bu filmi ikinci izleyişim sanırım. Özellikle, fahişe rolündeki Anna Karina'nın bilardo masasının etrafında dans ettiği uzunca sahne unutulmazdı. Doğru mudur bilemem, ama filmden çıkardığım sonuç şu: Bu dünyada bir fahişe de diğerleri kadar mutlu olabilir.

5 Temmuz

Bayramın ilk günü. Beni hiç ilgilendirmiyor. Gelen konuklar dışında sıradan gün. Edebiyattan sinemaya kaydım bu aralar biraz. Az önce bir İsveç filmi izledim. *Ove Adında Bir Adam* olarak çevrilebilir sanırım adı. 2015 yapımı. Şimdiye dek gördüğüm her İskandinav filmi gibi güzeldi. Eminim, henüz görmediklerim de öyledir. Çok özgün bir öyküsü yok. Yaşama ve insanlara küsmüş, herkes ve herşeyle sürtüşme halinde yalnız yaşayan bir ihtiyar. Günün birinde, onun karşısındaki eve taşınan çok çocuklu, yaşam dolu aile, zorunlu ilk temaslar ve buzların çözülüşü, geçmişle hesaplaşma ve yaşama dönüş. Klasik bir konuya sahip ama iyi oynanmış ve anlatılmış bir film. Hesapta, Jean-Pierre Melville'in *L'Armée des Ombres* (*The Army Of Shadows*)'unu ikinci kez izleyecektim ama gözüm yeni tarihli İsveç filminin cazip afişine takılınca izlemeden edemedim. Neyse, vaktim bol, kitaplar mümkünse biraz beklesin. Sinema da çok etkili ve önemli bir sanat dalı. Edebiyattan sonra o gelir bana kalırsa. Sekizinci sıraya bırakmam. Resmi sevsem de anlayabilecek derecede entelektüel değilim. Hatta hiç entelektüel değilim. Kuramsal yazı ve kitaplar okuyamıyorum. Tarih ve felsefeye ilgim zaman zaman nüksediyor, süreklilik arz etmiyor. Kendimden hoşnudum yine de. Entelektüalizm varsın benden uzak olsun. Bence kişiyi biraz tek tipleştirir bir tercih. Ayrıca okumak benim için uğraş olmaktan çok bir zevk. Yine de saygı duyar ve kimi kez öneririm gerçekentelektüele.

8 Temmuz

Depresyon benzeri bir ruh hali içindeyim. Uzun tatil dönemlerinde hep aynı şey oluyor. Eve kapanmak bana yaramıyor. Tatile çıkma hevesim de olmuyor. Uykularım bozuldu (Yoksa viski yüzünden mi?). Neyse ki hava nispeten serin hiç olmazsa. 21.58. ABD'li romancı Dave Eggers'in (d.

1970) özgün adı *A Hologram For The King* olan romanını az önce tamamladım. Birkaç ay önce internetten alıp pek de ısınmadığımdan, basit bulduğumdanyarım bırakmıştım. Sinemaya da uyarlanmış. Başrolü Tom Hanks oynuyor. Hikâyenin tamamı Suudi Arabistan'da geçiyor. Yönetmen, Alman Tom Tykwer. Daha önce yönettiği, yine bir roman uyarlaması olan *Cloud Atlas*'i sinemada görmüş, çoğunluğun aksine çok sevmiş, etkilenmiş, finalinde gözlerimin yaşarmasına engel olamamıştım. Kendisi, ünlü *Das Parfum*'ünde yönetmeni (Yine bir roman uyarlaması. Belki de yaşayan en büyük birkaç yazardan Patrick Süskind'in romanı). *Bulut Atlas*'ın izlenerek okumuştum. Galiba birbirinden tümüyle bağımsız çok sayıda öyküsü olduğu için. Tom Hanks orada da başroldeydi. *Kral İçin Hologram*, eleştirmen ve izleyiciler tarafından pek beğenilmemiş *IMDB* sitesinden anlaşıldığı kadarıyla. Roman da orta karar zaten. Oyalayıcılıktan başka pek bir özelliği yok. Yazar üslup kaygısı gütmemiş. Oysaki Fransa'da başka bir yapıtıyla en iyi yabancı roman ödülü kazanmış biri. Aynı ödülü bu yıl Hakan Günday hak ederek kazanmıştı *Daha* adlı romanıyla. Geçmişte de Orhan Pamuk *Beyaz Kale* ile elde etmişti ödülü. Eggers'in bu yakınlarında da *Çember* adlı ütöpik bir romanı çevrilmiş dilimize. Merak ettiysem de, alacağımı sanmam... Dün bir Danimarka filmi izledim. Adı, *Banken*. Yönetmen, Per Fly. Bir üçlemenin ilki. 2000 yapımı. Jesper Christensen resmen döktürüyor sarhoş, aylak, uyumsuz, ağzı bozuk Kaj rolünde. Üçlemenin *Arven* ve *Drabet* adlı diğer iki filmi de ilk olanakta izleyeceğim doğallıkla. Gerçi *Arven*'i zaten izlemiş olabilirim önceden. Konu ve afişi yabancı gelmedi pek. Birkaç gündür, bir yandan da Hollanda edebiyatının en önemli dört yazarından biri sayılan, aynı zamanda ressam ve yontucu da olan Jan Wolkers'in (1925-2007) otobiyografik *Oegstgeest'e Dönüş* adlı romanını okuyorum azar azar olsa da. Çok çok iyi ya da akıcı bir metin değil bence. Başta epey ilgimi çekmişti ama sonradan biraz tavsadı sanki. Ya da ben konsantrasyonumu yitirdim. Çocukluğun ve ilk gençliğin yaşandığı bir taşra kasabasına dönüş öyküsü. Çok klasik bir konu. Ortalamanın biraz üzerinde, kesinlikle yazınsal değere sahip bir kitap. Yer yer sıkı da okunabilir. Fontlar biraz küçük olmuş, uykusuz gözlerle takip etmek güç. Yarıya bitirmiş olurum muhtemelen, hovardalık edip başka bir kitaba başlangıç yapmazsam... Şimdi çok eskilerden, ünlü yönetmen Jean-Pierre Melville'in *Kumarbaz* (1958) adlı filmi izlemekle, Wolkers'in romanına devam etmek arasında kararsızım. Melville'in filminin şansı biraz daha fazla. Zira eski, siyah-beyaz Paris, Fransa manzaraları çok etkiliyor beni her zaman.

09 Temmuz

Kişilikten yoksun bir gün oluyor sanki. 17.30. Evden çıkmadım. Dün gece Melville'in filminin 37 dakikasını izledikten sonra, tam gece yarısı yatıp uyudum. Gözlerimi açtığımda saat 11'di. Böylelikle 2 gecelik uyku eksikliğimin bir kısmını telafi ettim. Dün de 2'şer saatlik paketler halinde toplam 4 saat uyuduğum düşünülürse çok da bir alacağım kalmıyor uykudan. Ama yine de zaman zaman kapanma eğiliminde gözlerim. Bir ara, bir saat kadar uzanıp Billie Holiday'in *En İyi* albümünün tamamına yakınına keyifle dinledim. Birkaç gün önce de bolca Schubert dinlemiştim. Müziği çok ihmal ediyorum. Muhtemelen kitaplar yüzünden. Okurken bir şey dinleyemiyorum. Birkaç dakika sonra müzik işitilmez oluyor. Ders çalışırken de hiç dinleyemedim eskiden. Wolkers'in kitabına devam ediyorum. Çocukluk anılarını detaylı olarak anlatmaya devam ediyor. Enteresan bir yanı yok ama pek usta bir yazar, bu sayede kendini okutuyor. Başka kitabını alıp okumam muhtemelen. Küçüklüğünde savunmasız hayvanlara epey eziyet etmiş, onları katletmiş. Bu bölümler oldukça rahatsız edici. İnsan her şeyi de detaylı olarak yazacak diye bir şey yok bence... Melville'in filmi bekleneceği üzere çok iyiydi. Paris'in kafelerinde,

barlarında, yarı harap sokak ve evlerinde bolca dolaştırıyor izleyiciyi. Yine de devam edesim yok şimdilik. İyisi mi okumak.

11 Temmuz 2016

Saat 17'ye yaklaşıyor. Biraz sersemlemiş vaziyette geçirdiğim bir gün. Pazartesi. Bayramdan sonraki ilk mesai günü. Çalışma haftası benim için yarın erken saatte duruşmayla başlıyor. Gerçi bugün evden de birkaç dilekçe yazıp internetten dosyalarına yolladım. Hakkımı yemeyeyim. Cumartesi gecesi hiç uyuyamadım. Öfkeli bir topaç gibi yatakta dönüp durdum (Viski?). Gündüz de Bulut geldiği için yatıp durumu biraz telafi etme şansım olmadı. Oyuna zorlandım. Sonra Bulut kendisi uyudu, benim dalma denemelerim tahmin ettiğim üzere mutlak bir başarısızlığa uğrayınca, Wolkers'in romanının kalan kısmını pek de bir şey anlamadan tamam ettim. Dün gece 11 saat kadar uyumuşum. Yine de bir önceki gecenin uyku eksikliğini biraz hissediyorum (Son altı günün üçünde hiç uyuyamadım). Umarım bu *gece aşırı uyuyabilme* hali bayram tatiline özgüdür, az da olsa çalışmaya başlayınca tarihe karışır berbat bir anı olarak... Uzun tatilin tamamını evde geçirdim. Sıcaktan dışarı çıkamadım. Bugün bağımlısı olduğum espresso kapsüllerim bittiği için Optimum'a gittim mecburen. Kanımca dünyanın en iyi mizahçılarından olan Umut Sarıkaya'nın tek başına hazırlayıp yayınladığı *Naber* dergisini, T. Bernhard'ın otobiyografik beşlemesinin son cildi olan *Çocuk*'u, yeni çıkmaya başlayan, arkadaşlarımdan adından nedense nefret ettiği şiir dergisi *Diri Ozanlar Derneği*'ni, salt fiyatı 34 TL'den 5 TL'ye düştüğü için ve biyografi okumayı sevdiğimden Can Dündar'ın *Birand*'ını aldım. Tanrı okumak nasip eder umarım tüm bunları.

12 Temmuz

20.18. Koltuğumdayım. Adliye ve ofisteki işlerim 3'te bitti. Oradan yemek yemek üzere Optimum'a geçtim. Olumsuz geçeceği aylar öncesinden belli olan duruşmam, doğallıkla gayet olumsuz geçti. İcradaki işlerimde yavaş ve sıkıntılı ilerledi. Daire çok kalabalıktı. Adliye koridorları da öyle. Sorunlarını kendi arasında konuşarak çözebilen bir ulus değiliz. Zira dinlemeyi bilmiyoruz, anca vır vır kendimiz konuşalım. Ne arabuluculuk, ne hakemlik, ne uzlaşma kurumları çalışıyor; illa ki icra ya da mahkemede paylaşacağız kozlarımızı. Özellikle sulh cezalarda görülen davalar, incir çekirdeğini doldurmayacak mevzulardan doğan kavgalardan ibaret. Gerçi şimdi o mahkemeleri de kaldırdılar. Asliye cezalarda yaşanıyor olsa gerek aynı trajedi. Hâkim olsam kesinlikle çıldırırdım. Hâlihazırda, yurt dışında sırf park kavgalarından kaynaklanan binlerce dava görülmekte olduğundan adım gibi eminim... Bulut'a gene bir oyuncak aldım mecburen (tahta tırtıl). Dolapta *sürpriz* bulamayınca öfkeleniyor. Biraz kitapçı dolaştım. P. K. Dick'in herhangi bir romanını almaya hevesliydim ama evdeki yığıcı düşününce utandım ve alamadım. Çok sıcaktı. Eve gelince bir süre klimanın karşısında oturdum. Sonra duştı, yemekti, biraz kitaptı derken akşam oldu. Bernhard'ın *Çocuk*'una başladım her şeyi bırakıp. Bu aralar, ondan başka kimse için elimdeki kitapları askıya almam muhtemelen. Dedesi ve hayat arkadaşım dediği kişi dışında neredeyse herkesten ve her şeyden nefret eden bu tuhaf adamı belki salt bu yüzden, biraz da bu tavrını anlatma konusundaki ustalık ve kararlılığından dolayı çok seviyorum.

13 Temmuz

20.25. Sabah 8.30'da Bulut'un annesinin telefonuyla uyandım. Bulut kusuyormuş, burnu kanamış. Annemle birlikte hastaneye götürdüler. Ben adliyeye yollandım bir ağır ceza duruşmam olduğundan. 74 adet duruşma koymuşlar aynı güne. Benimki 64.sıradaydı. İçerde Barış Bloku davası görülmüyordu. Sanıklardan biri savunmasına Yannis Ritsos'un Barış şiirini

HURAFE

kabilin kınından fisıldadı "öl"

sis doğumlu hiç
kader boğumuna sarmal alını
çize çize ruhundaki cansona
-canson kırtasiye malıdır-
renklerin izafiyetinden soyuta
tırnak köklerine değin çize çize
söyledi

"gibi"nin defterini dürdüler
gibi, şaşı kalktığındı
üzüm üzümle mavileşmez
elbette...

ve Nâzım:
"tavanına kadar sokağın
dibi kadar cehennemini"
illegal telmihim benim

iftihar mektubumun üzerine
birgünkelebeği ömrü öptüm
sırrı makas tutmuş
çirkin bir aynanın önündedir
sandalyesi kırıklar için
ve bacağı ve kalbi...

kendin için
kendin tarafından
kendinin ölümü
postmodern bir teokrasi eylemidir
hoparlörde
pembe salyalı azrail sesi

uyan
uydurup inandığım bir hurafeyim artık

okuyarak başladı. 18 yıllık meslek hayatımda ilk kez böyle bir şeye tanık oldum. Hoşuma gitti. Hâkim sabredemeyip şimdi susturur diye düşündüm ama soğukkanlılıkla dinledi. Bir ara gülen dinleyicilere de kızacak diye korktuysam da duymazlıktan geldi. Düzgün hâkimmiş vesselam. Meslektaşlar, benim yapamayacağım derecede güzel ve detaylı savunmalar yaptılar. Mübaşire, bana ne zaman sıra gelir diye sorduğumda mazeret dilekçesi vermeme söyledi. Böylelikle akşama dek beklemekten kurtuldum. İcradaki birkaç işi halledip döndüm. Yolda mola verip Bulut'a yine oyuncak aldım moral olsun diye (zürafa, kardan adam). Benle aynı anda eve döndüler. Ciddi bir şeyi yokmuş, ama hastaneyi de birbirine katmış. Onla bolca oynadık, sonra neyse ki hastalık rehavetiyle uyudu. Uyandıktan kısa süre sonra dayanamayıp tekrar uykuya daldı. O ara, müvekkilim olan komşumu ziyarete gittim. Davası hakkında konuştuk. Boşanma avukatlığının terapistlikten bir farkı yok. Olanağım olsa boşanma davası almazdım. Arada *Naber* adlı mizah dergisini büyük keyifle okudum. Başka da bir şey okumam mümkün olmadı. Ondan hemen önce, öykücü genç bir arkadaşla internet üzerinden biraz sohbet ettik. Konu sahaflar, bilimkurgu klasikleri ve komünizmdi.

İki Şairden İki Şaire Bakış:
HAYAT KAYITLARI, ŞİİR
KAYITSIZLARI; ÇIKIŞ YOK BU
DÜNYADA ŞAİR OLMAYANA! ŞAİR
OLANA KARIN AĞRISI!

Hüseyin PEKER – Altay Ömer
ERDOĞAN

GÜZEL AYRILIK

Hani bir dal vardır, gövdeden çıkan,
sonra bir dal daha o daldan çıkan,
sonra bir dal daha, bir dal daha
en son dalda güzel palamut duruyor

Palamutun şekli şapkası güzel,
bıraksın meşeyi, dala tutunmasın,
düşsün yere şapkasıyla beraber,
tabii, şapkası onu meşeye bağlıyor.

Bırak öyle kendini öyle gövdesiz, dalsız,
orada asılı huzur bulman imkansız,
düşeceğin yer de meşenin gölgesi,
güzel ayrılık orada bizi bekliyor.

AHMET GÜNTAN

İkili Tekrar adlı kitabından, YKY, İstanbul Temmuz 2014

ŞAİRDEN! TOPLUM OLMAZ

Adımlarım değer kaybetti nicedir unuttum saymayı
Demek gevşiyor saplantı yıllarca saplanmaktan
Pulundan utanan balığın evreni anladım iddiası
Tam da bu anda bana şairliği açıklar

Uzaydan bakınca antolojiler görülmez
Varlık vergimi ödedim iniltim duyulmaz
Efsane olacak mekan bulamaz literatür
Kendi kendime kurban verişim ben!im
Böyle hüznüldür kim iyileştirebilir

Elbet sokak çocukları elbet şiddet gören kadınlar
Elbet zebaniler elbet arabesk ve slogancı şiir
Ödenmeyen işçi ücretleri elbet mahkeme masrafları
Gezi şiirleri antolojisi elbet bir de Greenpeace
Radyasyon ve ozon tabakası elbet Stephan Hawking
Kendinin sömürgesi olana yoktur dünya barışı

Onlar için sadece bir zan! ben'im adım
Hassas ve kırılgan güçsüz ve arabasız
Tanırlar severler gizliden bir korkuyla
Her akşam yanar evimin ışığı yaşarım
Büyük günahı oynamak günahkârım
Ben'im olan ben'im değil yüzümdeki babamdan
Çıkış yok bu dünyada şair olmayana

EMEL GÜZ

Tabiat Bende Değil adlı kitabından, Yazılı Kağıt Yayınları,
Ankara 2017

Hüseyin Peker:

1955 İzmir, Güzelyalı doğumlu Ahmet Güntan, yaşı ileri atılan şairlerden. Bornova Anadolu Lisesi, sonra da ODTÜ mimarlık bitirmiş. Arada reklamcılık yapmış, Lale Müldür'le ortak kitabı ve 1984 de başladığı şiir yazma serüveni içersinde çıkardığı beş kitapta zekice düzenlenmiş; ayrıntılı, takıntılı, fakat düzenli, başarılı sayılabilecek çalışmalar yapmış. Reklamcılık ve müzik yazıları ardından Defter dergisinde Orhan Koçak ile birlikte çalışıp yazdığı Parçalı Ham. döneminden sonra değişime uğramış, Ece Ayhan Seyhan Erözçelik, Mustafa Irgat vb. ayrıkşi şairler arasında anılır olmuş. Hatta denilebilir ki, Parçalı Ham manifestosu ile birlikte kendinden gençleri etkisi altına alan avangart, öncü bir yapının içinde yer almış. Bugün belli bir deneysel, somut şiir mucidinde yüksek katta anılır ve etkilemiş üstat olarak sayılır, sevilir. Yukarıda aldığım şiirde de görüleceği üzere, şiirin ayrıntısını iyi hesaplamakta, keskin zekânın buluşlarıyla bazı ayrıntıları her zaman olduğu biçimlerden ayrı koşullarda buluşturarak, farklı bir duyarlığa işaret çakmaktadır. Yani bahsettiği şey bir palamut tanesinin dalından düşüp yerde yerini alması olsa da, bu önemsiz ayrıntı, onda ince hesaplar arasında farklı gözükmekte apayrı görüntüler doğurmaktadır. Hani bir yerde sonuç sıfır diyen bir ozanın başlangıç yaptığı ortadadır.

Parçalı Ham.. 2011 de basılmış ilk. Sonrası *Parçalı Ham. - Drülütt* ekiyle birlikte 160. Kilometre yayını olarak toplu halde basılmış son defa. Elbet Güntan'ın yapıtları uzun süre genç kuşakları meşgul edecek. Sanıyorum Küçük İskender, Seyhan Erözçelik, Ece Ayhan vb. bazı ayrıkşi şairler üzerine genç şairler kaynak kabilinden çok kazı yapacaklar, Ahmet Güntan'ın da yapıtlarının etki durumu tartışılır olsa da, genç şairler üzerinde uzun kalıcılıklar yaratacağı, konuşulacağı, şiirin gidişatı üzerinde etkili olacağı açık. Anlatılacak o kadar şey var ki, Güntan şiiri üzerine, uçsuz bucaksız.. Bunu söylerken o üstün bir şiir yaratmıştır demek istemiyorum. Ama özgünlükte üstüne yoktur. Ece Ayhan'ın farklı tacını devralmıştır. Parçalı Ham'ın 48 ve 49. sayfalarındaki *Manifesto* ve *Kaynaklar*'dan başlayalım:

Manifesto'da diyor ki: “Şiiri yaratma, yavaşça ara”. “İçerde değil, dışarıda-somutta-” Şimdi bu iki manifesto maddesinde açık olan şey şu ki ‘şiiri yaratma süreci’ne müdahale ediyor. Çok uğraşırsan şekli bozulur, kuralı kır hatta yık diyor, yavaşça ara derken de tekrar tekrar yaratının sürecini tasarla der gibi. İkinci söylemdeki şiiri fazla kuralcama, dışarda gördüklerin yetsin, “Somut kal” diye bir emir kipiyle de şekillendiriyor, yazanı. Burada bir üst insan ya da üstünlük içerisinde olan bir şair portresiyle dikiliyor karşımıza: “Gözlemlemediğin, dokunmadığın şeyi şiire sokma” diyor bir de. İlginç bir tasarım bu. Somut olmanın tarifini yapıyor biraz da. Elinle dokunmadığın şey sana ait olamaz der gibi. “Sıfatlardan kaçın” iyi de, “Dize kurma, kafile yapma, söz sanatlarından sakın” deyince aklımız allak bullak oluyor. Bu da somut'a yeni bir ek yapma demenin bir başka tür tarifi. çok ekleme, süsleme, olduğun gibi kal demiş sanki. “İmgeyi bilgi vermek için kullan” deyişi de işin tuzu biberi.

Kaynaklar içersinde dikkatimi çekenler: S. Mallarme'den ‘*Düşüncem kendini düşündü*’ demesi öncelikle. Çok kendine yönelik bir tavır bu. Zaten burada Ginsberg'ten Tebrizli Şems'e, Burroughs'a, Pound'a uzanan kaynak isimler listesi, onun zihnini kuralayan isimleri de ele veriyor çoğunca: Tebrizli Şems'in “*Mana kaplan huyludur, dışarı çıkmaz*” kaynak alıntısı da işi çaprazla bağlamanın başka şekillerinden birisi.

‘*Somut hamdır, ütopyaya karşıdır*’ demesi Güntan'ın güdümlü yapısından bir kapı çarpması. Çünkü ben anlaşılır'ım diyor. Arayacaksınız, açık olarak söylediklerimde arayıp bulun

karmaşayı. Güntan'ın (Şiirgeldikelimelereboğuldu) bitişik başlık yazılı söyleşi ve soruşturma yanıtlarından kitabı var elimde. (160. Kilometre Yayınları) Orada da şiire karşı duran, Parçalı Ham.'a dönüşen yöntem aralıklarını aydınlatan konuşmaları yer alıyor şairin. Biri şöyle: "50'lilere çok şey borçluyuz. İkinci Yeni'ye, ve 50 öykücülerine, ha elbette bir de Attilâ İlhan'a. Dilin daha fazla anlam için kendini öne atması İkinci Yeni."

Ahmet Güntan her şeyden önce tuhaf bir insan. Bu tuhaf olma gayretini göstere göstere yapıyor. Yani dünyanın, şeklin şemalin düz gitmesinden memnun biri değil, Dünyada yürüyüşü çarpıtmaktan hoşlanan yönü hiç gizlemiyor. Çoğu şeye karşı çıkan, çoğaltan bir yönü var sürekli. "Elime aldım şiir, şiire çok benziyorsa okuyamıyorum. sıkılıyorum, birkaç yıldır bu böyle . Çok eskiden beri takip ettiğim bir şair değilse, şiir gibi olan şiire kalbim soğudu diyelim, buna sevinmiyorum elbette, üzülüyorum. Ama esas eğilimim şiire dönüşmemiş şiirin çocuğu somutu, bunu topluyorum."

Ali Özgür Özkarcı'nın 160. Kilometre yayını, *Cetvelle Çizilmiş Dağımlık* (2014) kitabında Ahmet Güntan'ı çerçeveleyen bir yazı var. Avusturya'da ikamet eden Erhan Altan'ın da *Sıfırlı Yıllarda Şiirimizde Deneyim* (160. Kilometre yayını, 2013) Ahmet Güntan için ayrıntılı bir yazı bulunuyor. Özkarcı'nın "Parçalı Ham.'ın 2000'lerdeki etkisinin daha gerçekçi bir biçimde ele alınabilmesi için, belli ki biraz daha beklemek gerekecek" sözleri boşuna değil. Güntan'ın, tüm şiir kitaplarınının 2000'lerde deneysel – somutçu şiirin önemli deneyim alanlarından biri olduğunun farkına varılması az daha zaman alır şiirimizde.

Ama geleceğe dönük bu işaretin görüldüğü biliniyor. Erhan Altan'ın şu yorumları da dikkat çekici: "Parçalı Ham.'daki metinler onlarca farklı nitelikteki parçalardan oluşuyor: Ansiklopedik ve kitabı bilgiler, gazete, dergi ve internet yazıları, konuşma kayıtları, anekdotlar, savlar, aforizmalar, yorumlar vb. Bu metin parçaları, dikiş yerleri anlaşılabilir biçimde bir araya geliyor, dikiş yerlerinde genellikle parantez duruyor. Parantez (alışılmış örnekleriyle) farklı işaretleri ikame ediyor." Ayrıca Erhan Altan'ın Parçalı Ham.'ı bir mükemmellik arayışından değil, bir yetersizlik tespitinden yola çıkmış bir kitap diye nitelenmesi de ilgimize ilgi katan bir durum.

Parçalı Ham., öncelikle bir dönem kitabıdır: (2005-2010) Ahmet Güntan, önce yazdığı şiirleri ve şiir düşüncesini silip attığı, yeni ve öncü bir kuşatmasıyla farklı bir şiir akımına hizmet ederek, kendi şiirinde yaptığı bir devrimi işaret etmektedir. Bir kalkınmadır. bir başkaldırma, silip süpürme, kendine, yaptıklarına karşı çıkma hareketi. İçindekiler bölümünde yer alan şiir başlıklarına bakarak hayatın içinde geçip gittiği, süründüğü, üzerinden hendek atladığı yaşam profillerine, tümseklere itiraz etmeye benzer duruş sergilediği, bir bilgisayar oyunu gibi soluk ama renk taşıdığı şiir çalışmasıdır. Diğer yazılan emsallerinin yanına konamaz; elektrik çarpar, sırttır. Benzeşmez kendinden ötesine. Bir kalkışmadır. Sınıfı geçmez ama tokadı atar..

Bölüm başlıklarına itirazlar:

Büyük Vızırtı, Nasa Kayıtları (Neredeyse uzaya yakışıyor) Foça Kayıtları, Süleymaniye Kayıtları (Ortadoğu savaşlarına da yer var) , Siyah Eldiven, Pembe Gecelik, Siyah Köpek (Her rengin yakışanı) , Şiirin Katilleri, Taksim Teknosa Kayıtları, İki Keklik, Şairin Yanına Nasıl Gidilir, Artık Bilmeyeceğim, Yan Masa Kayıtları, Bebek Kayıtları, Toplantı Kayıtları, Asma Kayıtları, Fuar'ın Ağaçları, (Hayatın her yerinde arı gibi geziyor), Attilâ İlhan Kayıtları, Seksin Allah Belasını Versin (En çok ilgimi çeken iki başlıktan birisi bu, sanki bir kitap yazmış burada) , Osama, İdi Amin, Joe Strummer, İşte

Böyle Lalecim (İşin içine Lale Müldür de karıştı), Büyük Ortadoğu Karmaşığı, Hiperaktif Çocuk Büyüdüğünde (Yazdıklarından ve oradan oraya sıçramalarının onun hiper aktif olduğunu anlamıştık, ama 3-4 şiirin izin aralıklarında kendinin otistik olduğunu söyleyip, bir çeşit af diliyor) Somut Evin Ruhsatı, Halkın Şairi Mehmet vs. Kitaba ilave edilen Parçalı Ham – Drülütt (2012-2013) bölümünde ise "Manzum, Tanzim Edilmiş ile Savaş" bölümü eklenmiş. o kitap 50 sayfa ve "Finnegans Wake - James Joyce gibi daha kesif, ve seyrek..

Şairin takıntıları arasında Attila İlhan, Ece Ayhan, Lale Müldür kadar İlhan Berk'den bize kalan Büyük İlham tarifi, Ezra Pound hafızasından 'Malzemedede acemilik' tabiriyle Turgut Uyar benzeri onlarca kimlik ve yaşam edatı var. Yılışık söz var, Bozuk beyin kimyası gibi alışık olmadığımız kavramlar var. Mallarme, Cioran var. Artaud da.. "Anlamsızlık sorunu anlam yararına çözüldü" ifadesi de unutulmazlar arasında. Şu da unutulmazlardan: "Dilyakıcı Ece Ayhan'ın kendine etikçi demesi boşuna değildir" Aynı şekilde "Evrenin sınırlarını düşünme delirirsin", "Benimki cahil cesareti, Maskeli otizm benimkisi". İşte otizmi andığı yerlerden bir tanesi. "Bir karın ağrısı olarak şiir'i seçiyorum" diyor Ahmet Güntan, şiirdeki yerini tartışmalı kılan yerle bir edilmiş şiir düzeni, bakalım edebiyat tarihinde yerini alacak mı? Ya da aldığı ölçüde etkisi tarihe sığacak mı? Ne olursa olsun bence şiirde yapılan bir kara devrimin başlığına kimler konar?

Gelelim Emel Güz'e ve *Tabiat Bende Değil'e*. Emel Güz, 1974 Kayseri doğumlu, Ankara'da yerleşik bir avukat. 1998 Ali Rıza Ertan ve 1999 Arkadaş Z. Özger Jüri Özel Ödülü almasına bakarak daha genç bir şair sayılır. Ama bir deneme kitabının ardından bu yıl çıkardığı özgün kimliğe dönüşen şair profiline çalıştığı *Tabiat Bende Değil* yapıtında olgun düşüncelere erkenden yanaşmış. Hesaplaşmam bitmeyecek der gibi cesur bir edayla, kendine güvenen bir şairin takıntıları bırakmadan, onlarla dostça göğüs gerdiği yaşam çizelgesinden sesleniyor. Ama dediğim gibi İranlı kadın şair Furuğ Ferruhzad'ın o kendinden emin söyleyişleri, İngöberg Bachman'ın şiirin üstüne basan kadın vurgusuyla sesleniş, belki Sylvia Plath yorgunluğu ve açmazıyla şiire tikanışı duyuluyor gergin sesinde. Gergin dediğim belki 'kendinden emin'i karşılıyor burada. "Mutlu olan namerttir kadın bir delikanlının Rujuyla yazılmıştır şiirim erkek duvarına".

Emel Güz bu kitabında tok sözle konuşuyor. Daldan dala sıçramalarını bile serçe ayağıyla değil, yere basan adımlarla ve gürültüsünü hissettiren yapıyor. Altundan kalkılmaz dizeler. Keskin ve dünyaya dair son söz vuruşları. Sanki herkesi kendiyile hesap vermeye çağırıyor. Bunu da salt kendini ortaya koyarak yapıyor. Çılgın ama sakin. Durgun ama dalgalarını gizlemiş. Adımı bilmediğimiz bir fırtınanın, yeryüzüne tahrifat yapmayı bekleyen ön bulutları. Herşeyin hakkından gelecek kadar güçlüyüm diyen bir eda. Yenik düşeceği makama pusula bırakan bir cüret. "korkmuyorum kendimden annem yaşıyor hâlâ" Bu tok sözlülükte, bazen Mevlana'ya bile karşı çıkan, boştur diyen bir bilgenin marifetnâmesi.

"Gizli hallerimi benim anlamadan bağışla" dedim ya bu şiirlerde, ben bundan sonrasını nasıl yazarım diyen bir mor ötesi sesleniş buldum ben. Son sözlerim niyetine kağıdı önümüze sürüyor. Deneyler ağırlaşmış, paltosunun yakasını kaldırmış ödün vermeyen bir dünya izleyicisi: Ne oldu ne bitti'nin hesabından düzenlediği iri puntolarla karalanmış kâğıt parçalarını önümüze uzatıyor. Yukarıya aldığım şiirdeki en sevdiğim dizeyi üç kez düşünmek lazım: "Büyük günahtr oynamak günahkârım" şimdi herkesin söyleyemeyeceği, bütünleyemeyeceği bir bütünlük taşıyor burada. Ben her şeyle oynadım, belki hepinizle, karşıma dikilen her kuvvetle der gibi. Günahkârım demesi, ben bunları yaptım ile eş anlamda.

Hiç kimseden korkusu yok. Önüne çıkan baba, eş, akraba ve düzen komşularını “Siz neydiniz?” diye sorgulayan bir dünya sevdalısı, daha doğrusu edalısı.

“Tek eksiğin bir küçücük odaysa” kitabındaki en içten dize bence. Bu kadar dünyasını inceleyecek, ya da depresyonuna bir kulüp takacak kadar iddialı, hastalığını yanından ayırmayacak kadar sevdalı. “Yandım da bir ateş olduğuma inanmadım” demenin tefekkür’ünü varın anlayın siz artık!

Bir o kadar da samimi : “Kalbimi kalbine” diyecek kadar insanlara sevecen ve bağlı. Kopuk değil yani. “Dünyanın var olduğundan beri yaşıyorum ben” diyecek kadar uzun anlamlı. Bir o kadar da kırgın. Mahkemelerin onun üzerine düzenlendiği konusunda kararlı. Baktığı yerde başka bir reddiyeyi görüyor. Asla vazgeçmeyeceği şiir’i hiç ağlatmayan bir şair. Dik duran dünya üstünü anlatıyor. Bir o kadar da güzel anlatıyor.

Altay Ömer Erdoğan:

Sevgili Hüseyin Peker, senin uzun soluklu yazdıklarına karşı bir üfleme olacak benim birazdan anlatacağım. Yine de katkı olmasını umarak giriyorum bu işe. Ahmet Güntan’ı anlamaya ve çözümlenmeye *Parçalı Ham Manifesto*’dan başlamak gerek. Pound’un hafıza olarak kayda geçen “Herkesin hoşuna giden manifesto manifesto değildir”i elde tutarak hem de. [Ham. da] Manifestoyu her şeyden önce şiir vasatından dolayı kaleme alınmış bir itiraz metni olarak okumak ve kavramlaştırmak mümkünse de, şiirin ideolojik ve teknik sorunlarına şair bireyin salladığı neşter olarak kabul etmek daha anlamlı bana kalırsa. “Şiiri yaratma, yavaşça ara” diyor, bir de “içeride değil, dışarıda – somutta” diye ekliyor. [Patetiğe karşı olduğunu düşünmüyorum. Patetiğe karşılığı olduğunu da düşünmediğim gibi.] Şiiri ortaya çıkarma sürecini somuta dayandırmasıyla mistik imgecilerle, “görmediğin coğrafyaları, yaşamadığın tarihi yazma” derken toplumsalçı ütopyelere derkenar ediyor manifesto maddelerini. Manifestonun beş maddesi önemsenmeli. Şiir ortamının bütün aktörleri tarafından uzun uzadıya tartışılmalı. Tekno-modern dünyanın ister getirisi olarak görülsün ister götürüsü, şiir için düşünen her bireyin dikkatini gereksinen bu beş maddenin sosyo-teknik açılımını da yapmamak gerek üstelik.

Sıfatlardan kaçın. [Nokta, ünlem olsaydı. . ! olsaydı.]:

Bu çok önemli. Bize yeni edebiyat değil, edebiyat gerek! Büyük şair değil, şair olmak! Sahip olmadığımız, elimizle tutmadığımız, gözümüzle görmediklerimizin niceliği değil ne’liği. Sıfatların nitelediği olumluluğa ya da olumsuzluğa bakılmaksızın benim de yakındığım bu durumu “Edatlardan da kaçın.” diye genişletmek mümkün. [ÇAĞIN HUMMASI: OLMAK DEĞİL, GİBİ OLMAK.]

Dize kurma. [Dize ölçüdür. Ölçtüğü şeye çalışmayan şey neyi ölçer?]:

Behçet Necatigil’i unutma.

Kafiye yapma. [Redif bataklığında boğulursun!]:

Matbaanın icadıyla tarihe gömülmesi beklenen kafiyenin elektronik mecranın bütün olanaklarına rağmen kıymetini sorgulamak gereği duyuyorsak, dahası şiiri kafiyesiz düşünemiyorsak, kafiyesiz söylemeyi şiiri döndüren müzik aygıtının “Pause” düğmesine basılmış gibi hissediyorsak, daha dahası yerine bir şey koyamıyorsak, kafiyenin “kâfi”liğinden söz edemez de olmuyor muyuz.

[PARA]

[KARA]

[YARA]

[ARA] Arayışının sonu olsun şiirin kalbinde büyüyen anakara! (Bunu Ankara diye okuyacaklar olabilir mi? Sanmıyorum. O, en iyi kalpli üvey ana. Güntan diyor ki; “Şiir geldi kelimedede boğuldu.”) Bu arada Türkçe şiirin biçimsel olanakları ve sesi nasıl birleştirilecek? Bu soru herkese gelsin.

Söz sanatlarından sakın. [İstiare dâhil. Tecâhül-i ârif hariç değil!]

İmgeyi bilgi vermek için kullan. :

En önemli madde bu. Maddenin kaynağı A. Artaud’un “*Aynı zamanda Bilgi değilse hiçbir imge beni tatmin etmez*” sözü. İmgenin nesneleşmesi ve şair özne ile okur arasındaki bağ, bilgi üzerinden gerçekleştirecek gibi görünse de, imgenin neye aracılık edeceği hâlâ kuşkuludur bana kalırsa.

[suyolunubulurdağdankopunca dağkaybolursuyolunda]

Güntan hakkında yazmış senin de andığın Ali Özgür Özkarcı’nın “*Parçalı Ham Manifesto’nun kurmaya çalıştığı şey, bir nevi ‘persona’ inşasıdır. Güntan, bir kimlik şairi değil, bir kişilik gösterisini sergilemeye çalışır*”a eklediği “*Parçalı Ham. öznenin duygu dünyasıyla dışarıdaki dünyada akan bilgi akışının dağınık bir araya gelmesinin şiiridir*” belirlemesi ile Erhan Altan’ın “Özne, pişman olan, her şeyin boşluğunu gören ibret alan biri. Her ne kadar bu metinler çelişki ve bunun sonucunda belli bir ironi içeriyorsa da, temel nitelikleri inanan ve kuran metinler olmaları. Dolayısıyla geçiciliğini daha baştan kabullenen şiirler” belirlemesi; meseleyi özetlemeye yetiyor aslında. Özkarcı, Güntan’ın hakkında çok fazla yazılmış bir şair olmadığını dile getirip “*Bu durum Güntan’ın yazdığı şiirin içine girilmesindeki zorluktan mı, yoksa Güntan şiirinin mevcut beğeninin uzağında olmasından mı kaynaklanıyor?*” diye soruyor. Her iki durum da neden ile sonuç arasındaki soğuk mesafeyi anlatır nitelikte, amenna. Ama bunun yanında deneyselci şairlerin oluşturduğu kastik yapıdan da kaynaklanıyor hakkında az yazılmış şair olması.

Öte yandan Ahmet Güntan şiirini, Türkçe şiirdeki post-modern refleksi örnekleme açısından da kıymetli kılan özelliğın tereyağı gibi bir lirizme olduğu kadar bal gibi bir mistisizme de itiraz niteliği taşıdığını hesaba katabilmeliyiz. (SERPME KAHVALTI KAYITLARI)

[aç] [aç] [aç] [aç] [aç]

[tok] [tok] [tok] [tok] [tok]

[kapalı] [kapalı] [kapalı] [kapalı] [kapalı]

Sahurda da açığız.

Sol açığız.

Sol aşığız.

Sahurda da aşığız.

STOP – RW

Ahmet Güntan şiirini bireyin iç dünyasından kaotik dış dünyaya verdiği tepkinin kolajı olarak görme mümkününü taşısak da, Güntan’ın şiirin yaşadığını varsaydığı işgale karşı kolladığı bir mevzi olarak da kabul edebiliriz. Bu edebi gösterme hakkına da sahibiz okur olarak. Güntan’ın neden kurtulması gerektiğine dair gözlem ve deneyimlere sahip olursa da neye dayanarak bir kurtuluş olacağı ve dolayısıyla kurtulunca neler olacağını flulaştığı, ülkelerin yitip gittiği belirlemesiyle; ülküsüzlüğün

Şenol GÜREL

DADALI

her dağın kuytuluğunda o dağın içine
bir yol vardır
bilene
tavşan geçer mi
geçer
ardıç karaca
bıldırcın civanperçemi

dadaloğlu geçer

Nihan IŞIKER

BİR LİYAKAT EYLEMİDİR SEVMEK

-yankıları susturulmamış bir kalbin
sevdaya yelken açması beyhude-

içimde gecenin zifiri kararı
bir ben vardım bir de tanrı

liyakatin tanımını anlat bana
bir de
unutmayı öğret tek seferde

zulmünün çok büyük olacağına dikkat çekiyor. Soruyor;
"Kendimle çelişiyor muyum?" diye. İyi ki de çelişiyor...

Severek okuduğum Emel Güz'e ben de gelecek olursam, bu yazıya eklenmesinin son kitabı *Tabiat Bende Değil*'de denedikleri dolayısıyla olduğunu samimiyetle söyleyebilirim. Bu yazının sonunda yer alacak birkaç paragraflık değerlendirmeden çokçasını hak ediyor Emel Güz şiiri. Daha ayrıntılı bir çözümleme yazısını birkaç ay içinde yayımlayacağımı belirterek ekleyeyim sözlerimi. *The Decalogue 4* ile başlıyor *Tabiat Bende Değil*'in serüveni; "Kaçmaya çalışabilirsin (...) Ama hiçbir şey değişmez." Şair, işte bu yüzden biraz kaçamadıklarındadır. Emel Güz, şairden ne olup olamayacağına dair deneği şiirlerde doymuş bir bireyin anlam dünyasından bakıyor aynaya. Okuruna tam da bunu hissettiriyor. Şair olmayı nasıl yaşadığını aktardığı denemelerinde de "Bazen daha şair yaşıyorum şair olmayı"ya varan bir şair duruşunu sözcüklere kuşandırdığı felsefi incelikte aktarıyor. Kitabın son bölümünde yer alan *Soneler*, kıskandıran güzellikte. Emel Güz'ü ayrıntısıyla yazıp yayımlayacağım sevgili Peker. 'Bir şiiri kadın sanmak', dünyanın en büyük inceliğidir çünkü "her gün ölmek yolunu masal diye yürüyenlere".

Ve her masal 12'yi vurur. Elimizde kalan ayakkabı teki kimindir?

Ersan ERÇELİK

SİMURG

Bir çölün iç çekişinden geliyorum
rüzgârın deyişinden
bütün hayatları yaşadım
gördüm bütün ölümleri
su gibi aktım geçtim ne varsa
meğer iç çeken benmişim.

Yarama armağan gibi duran bu arma
yıldızlarını pusun kapladığı bu gökyüzü
hangi adım son adıma
hangi nefes son nefesime taşır beni
kendimi de geçtim sonunda
meğer yara da şifa da benmişim.

Karışarımla atlasını ölçtüğüm yeryüzü
uykusuna sığmadığım rüya
yağmurdum dindim, rüzgârdım geçtim
ışık ve kumla dolduğumdan beri
küle döndü balmumumdan kanatlarım
meğer yükseldikçe düşen İkarus benmişim.

Otuz kuşla aşmışım düştüğüm çölü
meğer kanat çırtıkça aşka veda etmişim.

C. SELENGA

SARMAŞIK

mezarlıkta yeşeren
sarmaşığın
ölümden korktuğunu gördün mü hiç?

bir uçurumdan aşağıya bakar gibi

*

seni seyre diyorum
rüyalarla gömüldüğün yastığından
gelecek diye/bildiğin bir anıda yaşıyorsun

ilk öpüşü tadar gibi

*

kafesten kurtulmuş bir annenin
doğurduğu ilk bebek gibisin, toplan şimdi
ayaklar altında ezilen bir çiçeğin
yaşamaktan korktuğunu gördün mü hiç

som uçurumdan gökyüzüne kanat çırpar gibi

KENDİ AVLUSUNA SEYYAH - ERKAN KARA ŞİİRİ

Beytullah KILIÇ

Erkan Kara, günümüz şiiriyle pek paralellik göstermeyen şiir üslûbuyla okuru selamlıyor. Özellikle hayatı ve kendini kucaklayan insancıl bakış açısıyla şiirde kendi farkını ortaya koyuyor. Bu insancıl yaklaşımını da imge zenginliğiyle süslüyor. Söyleyecek sözü hiç bitmeyen dolu dolu bir şair Erkan Kara. Dört kitaba sığdırdığı şiir serüvenini adım adım bu yazıda ele aldım:

HÜZZAM PEYKE*

*"(...) -anlarım bir heves olduğunu
derelerin, giyinmeye başladığımda hırkalarını
nehirlerin-. ki "geçtiği her şeyi öpüyor zaman"
koluma kum saatini takmam yalnızca
görebilme isteğindedi." (s.11)*

Zamanın mekâna olan yansımalarından yola çıkıyor Erkan Kara şiiri. Bu noktada bir "metinler arası"lıktan yararlanarak Enver Ercan şiirine de dokunup geçmeyi ihmal etmiyor.

Gözünü zamana kapatıyor şair. Kapatıyor ve ortalama insanın kıyıda köşede biriktirdiği huzur seanslarını şiire taşıyor. Nostaljik bir esintiler demetinde var ediyor şiirini. Avlularda varoluşsal döngülere düğümlüyor okuru. "avlu"larda doğup ölen insanların koşturmacadan uzak "hâl"lerini eritiyor dizinin potasında.

Şair, soyut bir yolculuğun içinde ruhun olgunluk evrelerini şiirine alıyor. Bu noktada, dilin öğüte yakın tonu şairi bir dervişe, bir seyyaha yaklaştırıyor üslûp olarak. Şiirin akıcılığı üslûba paralel olarak artıyor.

Huzurun kesilmelere uğradığı duraklar şairin ritmini bozuyor. İnsanı kendine bırakmayan dünyaya çuvaldızını batırıyor şair cevap olarak. Kapı eşiklerinde bir cenk başlıyor. Çatının altına girmeye çalışan kontrolsüz zamana dur diyor Erkan Kara. Kendi kurallarını koyuyor hayatın şiirine:

*"(...) kapı eşiklerinde asmalarım
balkonlara uzadıkça sarmaşıklar,
celladım, ey yüzüstü zaman.(...)
bir san-rı imi, ey sarkaç zaman:
krala çıplak diyen çocuktu." (s.36)*

Bu "kalabalık" Dünya'nın üzerinde, eril yaşamlar içinde gölgede karartılan "kadın"ı gözlerimize aydınlatıyor Erkan Kara. Erkeğin kavgacı tutumunu eleştiriyor imgede:

*"(...)o kadınlar, duvarları örerken adamlar
diplerinde örgüleriyleydi,
(...)*

*kadınlık tarihlerini kanla yazan,
ey bir rahimde kün kılınabilen adamlar yalnızca
harp açan.(...)" (s.39)*

Hüzzam Peyke'de havası gittikçe karamsarlaşan bir portre ile karşılaşıyoruz. Sırtımızdan soğuk terler akıyor okur olarak. Bu karamsarlığın kaynağında "avlu" kavramından dışarı çıkma ihtimali var. Daha önce de değindik. Şiirdeki "avlu" kavramı çıplak bir görüntüden ibaret değil. "Avlu" kavramını hikâyeleriyle, gitme ihtimalleriyle alıyor şiirine Erkan Kara:

*"(...) çile hanesi, kaybetmişlik hanesiydi çocukluk
sokaklarda kürtaj yapmış insanlara ve ancak
ölümle erişebileceği bir kefendi onlara kundak.(...)" (s.51)*

Hayatın tadını alma konusunda "sokak"ın tecrübesine çok önem veriyor Erkan Kara. Böylece çocuklukla olan bağını da sokakla perçinlemiş oluyor. Avlular sokaklara açılıyor. Göçün(yeni hayatın) ilk basamağı oluyor sokak kavramı.

Hüzzam Peyke; avlu, sokak ve çocukluk kavramlarının tinsel ilişkileri üzerine şiirleşiyor Erkan Kara'da:

*"(...)ey içinden sokak geçmemiş yaşam
aktara uğramadan mı bana geldin,
alamadım tadını! Nerde senin imlerin?(...)" (s.55)*

Bunun yanında yaşadığı coğrafyanın da etkisinden olsa gerek gemi ve deniz kavramlarının hayatla özdeşleşen benzetmelerde sık sık bulunduğu da dikkati çekiyor. Bu benzetme de yine şairin Divan Edebiyatı'nı anımsatan üslûbunun bir yansıması olarak değerlendirilebilir:

*"(...)kısakanır gri yüklü çelikten
kağşamış gemiler
geceleri yol alırken
en renkli gemilerin
genç kızlar tarafından, kullanılmamış
çeyiz sandıklarından yapıldığına(...)" (s.58)*

NAR MESELİ**

Şairin ikinci kitabı "Nar Meseli"ne başladığımızda "Hüzzam Peyke"de de dizeleri süsleyen "mermer çit" kavramıyla karşılaşıyoruz. Avlular arasında çekilmişti "Hüzzam Peyke"de bu kavram. Şimdi gelip ruh ve beden arasına yerleşiyor "Nar Meseli"nde.

Bu kitapta üç bölüm var: *Geniş Zaman Meselleri, Ara Zaman Meselleri, Dar Zaman Meselleri*. Bölümlerin adlandırılmasıyla şiirlerin dize uzunluğunu ilişkilendirmiş şair. Nedenselliğini biçimsel zemine de taşımış böylelikle.

İçeriğe bakınca içine attıklarını tozlu raflardan çıkarıyor Erkan Kara. İçimize attıklarımızın içimizi nasıl çürüttüğünü de gösteriyor böylece. Ancak şunu da söylemeden geçmeyelim; şairin çürükleri etrafa kötü kokular yayan çürüklerden değil, aksine bir şarap tadı var şairin tozlu raflarında.

Şairin "Hüzzam Peyke"de yoğunlaştığı çocukluk dönemi ikinci kitapta kendi "avlu"sunun dışına çıkıyor. Hayata karışmanın eşğine çıkıyor. Hayat-gemi-deniz ilişkisi ikinci kitapta toprağa yastıyor biraz daha kendini. Ekmeğin geldiği; bedenim göçtüğü toprak, ağırlığını buluyor dizede -"Ana"lığımı-. Buradan "deniz" in şiir dışı edildiği düşünülmesin. Deniz, "an"ların yakalanması noktasında bir gözlem kulesi şair için. Hayatın renk değiştirdiği anların avcısı oluyor avludan çıkınca denizin ortasında. Nar Meseli'nde avludan çıkış, şiirin temel sorunsalına dönüşüyor. Deniz aslında çoğu zaman manevi bir kimlik kazanıyor Erkan Kara şiirinde. Kendi avlusunu –benliğini- bir deniz olarak görüyor şair. Çocukluğundan başlayarak bu denizde doğru kıyıyı arıyor şair. Doğru kıyı, doğru insan olma noktası şair için. Kimi kıyıları karanlık geliyor-avlusunun kuytuğu gibi-. Bu gel-gitlerin ortasında da durup "an"ı yakalıyor şair. Bu anlar içinde dizelerin uzunluğu dikkat çekici. Şairde, uzayan ve sürekli yeni bir söze ulanan dizeler bizi bir atın sırtına alıp rüzgâra karşı koşturuyor. Bu akış, bitmez tükenmez bir şiirselliğin zevkinde bırakıyor okuru:

*"(...)mahcupluk halidir nar. bilir kızarıklığının nereden
geldiğini de çok dili
olduğu halde usul duruşu bir çok ağızlı olanı
gördüğünden(miy)di. ki
her şeyin faş edildiği bir zaman –edep- şimdi o kendini
kaybettiren.(...)" (s.29)*

"Nar Meseli"nin sonuna doğru biraz daha duruluyor Erkan Kara. Dizelerin "dar zaman meselleri" adlandırılmasına da paralel olarak kısaltılmış görüyoruz. Şair, iç "avlu"larını kontrol altına almayı başarıyor:

*"(...) söner, yaz ateşi karışmamış kalp bedende
-taşımıyor ki kimseler kendine bile kimse-
ah, hangi yatağa baksam yalnızlık yanıyor." (s.36)*

Daha önce de kullanılan dil ve üslûp konusuna değindik. Dini ritüellerden ve anlatılardan seçilen kelimeler şairin üslûbunda önemli bir yer tutuyor. Fark amaçta ortaya çıkıyor: Tasavvuf Edebiyatı Allah ile vahdet-i vücud yolunu seçerken

**ÜNZİLE HANIM;
GÜN,
AYSIN
ARTIK**

Erkan Kara ise kendi “mermer çit”lerini yıkıp sokak ile avlusunu; bedeni ile de ruhunu bütünleme yoluna gidiyor:

*“(...) kapanmak bir çakmak hali her secde de ateşe
yâr olmak, kendini nöbetlerde tutmak, yanmak
yüreğ yoksuldu değildir gövde yürek yoksundur
kıvılcım, çocuğun sığıdığı ayna da sır: hatırla(n)
unut(ul)manın levhada anlamı kalpde sönme(...)”(s.38)*

Birbirine eklenen cümle yapılarıyla hayat bulan dizelerde sık kullanılıyor noktalama işaretleri –özellikle nokta-. Bunun yanında bilinçli olarak “-de” ve “-ki”ler kural dışı kullanılıyor. Bu durum şairdeki eklemleyici üslûbun bir uzantısı olarak giriyor dizeye. Bir türlü bitiremiyor sözünü. Tam noktayı koyduğu anda başka imgeler hücum ediyor diline. Okur hep rüzgârlı atın sırtında geziyor dizeleri:

*“(...)bu ışıktaki yummalar: bir teşbih böceği hali:
azaldıkça zamanda nur. açmak! şimdi yetim
çocuk gözleri. o bakir aynalar. ki karanlığı
söndüren sahil ateş zerresi. –ya medet- aklı
çıkartıp at artık gelsin saflığı giyinme vakti.”(s.40)*

ZAMAN KESİKLERİ***

“Nar Meseli”ndeki eşiklerinden kurtuluyor ilk izlenimde şair. Avlu ve sokaklarını aşılıyor. Çocukluğunu bırakıyor “Nar Meseli”nde. Ancak uzun soluklu olmuyor bu terk. Bir süre sonra temizliğin simgesi çocukluğun kapısını çalıyor. Fazla kirlili buluyor dünyayı. Kitap, bir anda çocukluğa gidiş geliş seanslarına dönüşüyor. Ki çoğu zaman kendi içinde buluyor bu temizliği.

Daha fazla mekân, daha fazla-farklı-zaman, daha fazla eşya... Bu kavramlar şairin rahatsızlığı oluyor çoğu zaman. Daha çok insan daha fazla yalnızlık getiriyor şaire hep. Bu sebeple avlusuna çekilmeyi seçiyor. Orada kendi varlığıyla arınıyor bu yalnızlık hissinden.

Şairin kullandığı dilin tonu, dizelerinde sık sık bir öğüt oluyor kendine. “insan, zaman, aşk, yalnızlık, çocukluk” kavramları üzerinden yoğunlaşıyor şiire “Zaman Kesikleri”nde Erkan Kara:

*“(...)görmekti kendini sisin içinde doğan güneş gibi
ağrılardan çıkmak.*

“bir insana git ve bir insandan dön: ağırları bırakmak ve toplamak:

*ağaçlar gibi her mevsim kendini yenilemekti, insana ecza
olan ins(...)”(s.60)*

Erkan Kara ne zaman yol bahsini açsa bir huzursuzluk çöküyor dizeye. Yol kavramı, kalabalığın içinde hissettiği derin yalnızlığı perçinliyor dizede. Zorla bir gidiş gibi... Yoksa şair kendi “avlu”sunda mutlu.

BİR AŞKIN ŞİİRİ****

Son kitap... Dua ile başlayıp dua ile bitiyor. Aynı üslûbun devam ettiğini görüyoruz böylece. “Dua”lar dışında tek şiirden oluşan kitap, şairin aşka bakış ve aşktan kendine bakış söylemleriyle sürüyor atını şiire.

Şairin aşkı anlatış tarzı sık sık tasavvuf felsefesiyle keşişimler gösteriyor. Ancak ilk üç kitaba göre kelime boyutunda yaşanan sadeleşme dikkat çekici. Çok sık takılmıyoruz kelimelere...

*“(...)müjdenin alâmeti o’nda, sevgiliyi tesbihden
Önce sus’ma: işaret: sözsüz bildirim dili
ki bir hâl varsa sevgiliden, konuşan o,
sen değil, ayakta tutan sevgiyi
o duanda gizli: ben’i tek başıma bırakma
gel demek sevgiliye gitmek meleklerle
bunu ona söyledin, bekle: zor olan bu.(...)”(s.30)*

Aşkı, bireyin yeniden inşası olarak görüyor Erkan Kara. Kendi avlusundan çıkıp, bir yolculuk haline geçmek, insanın bütününden çok şey götürüyor. Ama aşk tüm kayıpların telafisi oluyor şairde.

yeter! “sus çiçeği”ni suladığınız biraz da “kalp otu”na yağsın yağmurunuz

güneş hiç çiçek açmaz mı sizin oralarda meyve vermez mi toprak “küş mevsimi”nde

çocukların “hatır bayramı” üç ayların içinde mi ramazanın, şabanın, recebin haberi var mı solduğunuzdan

peki! son bir şey soracağım yüksek inadınızla

sırtı birbirine dönük saklambaç oynayan iki âşıktan hangisi dönüp ebelerse, oyunu kazanır

kalbi olan mı, kalbi atan mı

08.04.2017

Aşk ve sevgili kavramlarını kal-u belâ kavramına dokunduruyor şair. Ermişlik tavrına dökülmeye başlıyor dizeler. “Rüyadaki aksakallı dede” tonuyla seslenmeye başlıyor okura. Özellikle Hüzzam Peyke’deki söz yoğunluğu yerini dingin dizelere bırakıyor:

*“(...)sen bu sırrı bil: ne kadar acıdan geçtiğin
İzi, her yeni günün oluşunda, üstündeki
Rengi ve kokusu hayatın. âh, sevgiliyi
İstemek belâ imiş, nice çileler sonunda...(...)”(s.41)*

Şair bu kitapta, önceden kaybetmiş olduğu avlusunu yeni bir surette geri kazanıyor. Sevgiliyi yeni bir avlu olarak terennüm ediyor ve bu yeni avludan kendini tartıyor. Böylece çocukluğundaki avlu kavramı, ölüme yaklaştığı her adımda daha soyun bir anlam kazanıyor.

Şairin dört kitaplık şiir serüvenini bir kalemde ele almaya çalıştım bu yazıda. Her ne kadar şiir macerasında çok büyük değişim uçurumları görülmesi de şiirinin merkezini oluşturan kavramların zamanla farklı suretlerin şiirine dönüştüğünü görüyoruz. Bu da şairin ve şiirinin olgunlaşma evrelerini görmeyi okur açısından zenginleştiriyor. İnsanı, temiz bir çocukluğun devamı olarak gören şair, onu tüm kirlerinden arındırmayı amaçlıyor şiirinde. İnsanın doğuştan “iyilik” mayasıyla mayalandığına ve kötülüğün basit bir maske olduğuna inanan hümanist bir bakışı dizelerde hep hissettiriyor Erkan Kara.

*Erkan KARA-Hüzzam Peyke-Yom Yayınları-İstanbul, Şubat 2006

**Erkan KARA- Nar Meseli-Artshop Yayıncılık- İstanbul, 2008

***Erkan KARA- Zaman Kesikleri-Mühür Kitaplığı-İstanbul, Eylül 2011

****Erkan KARA-Bir Aşkın Şiiri-Noktürn Yayınları-İstanbul, Nisan 2016

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI X

Oresay Özgür DOĞAN

"Ey canlı madde, bil ki bundan böyle, artık sen
Bir granitsin korkunç dalgalarla çevrilen"/ Baudelaire

"Elim hâlâ kan kokuyor. Arabistan'ın tüm esansları yetmez bu küçük eli güzel kokutmaya." diyen Lady Macbeth'e. Küçük sevimli baştan çıkaran çareler için birbirinin alışkanlıklarını besleyenlere. Olayların, durumların, olguların avare özetine.

Bir kusurlu yürüyüşün bilinçaltı promosyonuna. Bozkıra korkuluk; bariyerlere kulelere, kuyulara. Kötümserliğin entelektüel tortusuna, kulüp üyelerine. Tatilde okunacak kitapların "mermer sütun gibi bacakları"na. Öbekleşen kâbus sakinleştiricilerine. Bir aşkın ince karın çatlaklarını maviye boyayan herkesin kedisine.

Araparça şiirsel soyut devşirme açılımlara. Uzamdan uzama taşınan ağır gölge şarkılarına. Her zevke uygun güncelleştirilmiş performans. Şiiri ve yazıyı terbiye edenlere, kontrol sağlayıcılara.

Sıcak ölümler doğuran elinin vahşi marifetine. Kınında tutkuya nefer varlıktan bileylenmiş bıçağa. Soluk bekleyişlerin cümbüşünden sökülmüş yalnızlığa. Kederlere uyanmış aya. Kara bulutlardan geçerek duvarların ardına yürüyene. Sönmeyen ateşe uçkun aykırı ime. Kitap fuarına Didi ve Gogo olanlara.

İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

Belki de diyorum deli ile deha arasındaki o kalımlı sarkaç tutunamayan veya tutku dağarcığı, insanın insana ayini. Susuyor acının estetik bir kalıba sığmadığını bilerek alabildiğine hırçın her yangın işlemeli mendil yıkıntıya sıyrılıp ağır taklitlerden cevapsız sorularla.

Açıyoruz ağızımızı çıplak gürültüye önce ve sonra bir sıkıntının çocuklarıyız karakışın ortasında. Cenneti olmayan şiirler okuyoruz düşsel belirsizliğin ülkesine. Çıkıp geliyor işi gücü olmayan bir yağmur, ruhu dölleyen. İmgeleri soruyorum hızla çevirip halka arz edilmiş sayfaları. Günlere dokulu aforizmalar ve taş duvarlar bestelenmiş küçük dersler. Dengenin altında kurtarılmış rahle. Bilgisiyle göbek bağı makası. Kalbiniz ne kadar temiz. Uygur şeylerden de konuşuyoruz. İnsan yeryüzü uçurtmasıdır, yırtık, aşk sözcüksüz bir sis gibi çöktüğünde.

Her pencere öteki. Her pencere öteki. Her pencere öteki, akıyoruz gecenin koynuna birikimi işgal ederek yine çığırtkan karabasan alışkanlıkları toplayan.

Elbette bir içselleştirme sihri ve geleneksel esinlenme alışkanlığı ve tarihin tutkalıyla, mühim farkındalıklarla bağ kurup, manada buluşarak yeniden üretenleri, kafasını kuma gömüp güllük gülistanlık hiçliğine lütfet büyütenleri, denetimden geçmiş veya akıl çalmış şiir yazılarında sedirinden düşünleri, hayatını şiire adayıp imgelerine çeşm-i bülbül ismarlayanları, şiirsel hoş ve leziz şeyler yaşamak isteyen ciddi çözümçüleri, silgileri ve izleri okumayı seviyorum. Oku. Dürtülerin edepsiz kıskırtmasıyla. Çoğalıyoruz. Ki bu yokluktan gözleri fal taşı bir aşk çıkar, dokunmak istiyoruz ruhlarınıza deli

divane imgelerle, anlam avcısı kalabalığın algısal şakasının ağır gölgesi altında, imgeler bizim genç günahımız, sıkıca kavradığımız varlığın aynasında ışıldayan imgeler, sıfatların görkemiyle kurtarılmayı bekleyen öznenin gizli tüneli imgeler.

Oluşum pahalı bir etikettir. Ah, zorba, yaşlanan papirüs! Oluşum pahalı bir etikettir. Rica ederim kendinizi yazıp kendinize oynayınız. Ben uyruksuz böcek, yalıtılmış hakikat. Bir yanda düzen içi özgürleşenler ve onlar teknolojiyi seviyorlar, edalar kurbanı. Onlar, yaşamın ciddi sorunlarına teşne veya aşına. Öte yanda şeytan, kötülüğümün yaratıcısı sınır tanımayan hayal gücüm. Ki yoldan çıkınca bilincim yorum için gerekli verilerden uzakta kalıyor. Yani bir de sizinle uğraşmayayım. Siz hiçlikte dönüm noktalarınıza sarılarak...

Şimdi bir süreliğine ırmak, résilience ve gücül kelimeleri üzerinde durmak istiyorum. İnsan en kötü olduğu alanda gezinmeyi de sevmelidir. Ayrıca "son dizinin bitmemişliğini" bir kırılma olarak görmeliyiz.

Bakin bu tespit önemli çünkü bu noktada, birazdan ve rahatlıkla "acıma duygusunun sınırsızlığı" üzerinde kalabileceğiz. Artık o özenle planlanmış geniş zaman aralığında şeylerin anlaşılabilir olmasının da yazınsal önemi yok. Ortaklık duygusu yine de oluşuyor. ***

Bak gölün ortasında boynu bükük bir lunapark. Bilin bakalım neden bahsetmedim. Başat imgenin senfonisinden, sürgünlüğüne saflığını seren. İsterseniz metanetli şeyleri burada konuşmayalım yeri değil alışlagelmiş bir tatsızlık çıkmasın. Evet, kendimi tanıyorum ve bu yüzden huzursuzum.

Ben burada aman ha bir sıkıntı olmasın diye esinlenen eksik akılı dürtüp fiyakası beş karış havada yazılmış merhametli ev şiirleri okuyorum. Burada körpe cennetin sürgün kuzgunları. En iyi onlar tanıyor rüzgârı. İşe yarayan şeyler edebiyatı işte. Şiirsel ekip kurup marifet belleyen, kendini yaratıcı özne olarak tuttüren, içinde dönüp durduğu kavramına sarılmış şiir kafası işte, şiir için okuma yazma bilen kafa, üst düzey duyarlı ve üstüne üstlük kırılğan olan kafa.

Naif "günlük holiganlar" resmigeçidi, kendini dinlemeye hazır, burada güçlü ve ıslah eden. Seni gördüm genç ıhlamur ağaçlarının avlusunda, ölçüp biçerken, kapana kısılmış üçgenleri, kareleri, yamukları, hep içlenip hep düşünerek, fırlatıp saflığı kaybolmuş sözcükleri acayip şeylere ve çekilerek bir dersin kovuğuna, tanıyıp, çekilerek bir boşluğa ve uykuya sıkıntı immağına gözyaşı akıtan. Bak böyle kadim oldu. Sigara kokusu gibi sindi kusurlu aşk. İşte gece için karanlığı ürkünün huysuz falçata, lekesiyle uyanan. İşte nefsi müdafaa, işi yaver giden.

Ah usandı nar ve zeytin! Sonra biri sana şair diyor, sen şair oluyorsun. Nöbetçi bir yılki oluyorsun güneşin ürkek ovasında. Bir hüznün uygarlığı için bulutlu kitap. Yakın anılar tamircisi oluyorsun. Aşk için göz kalemi. Örselenmiş sesler için bir sokak oluyorsun. Alın yazısı... Seninle başlayan seninle biter. Olur mu olur, olsun, ol!

Asude ayaklanacak büyük yazıyı besleyecek kirli kötü ve tehlikeli sözcükler, derin kuşku ayyuka çıkaran, varlığın eşliğinde tutkunun tadına varacak ruhun inatçı yolculuğu, kuytundan fener alayları geçecek, dokunacak birbirine içkin diller, salınacak denize açılan yolların cilvesi ve yanı başında isimsiz kentlerin taze yorgunlukları, hep şiir hep şiire yakın.

Neyse ne, neyse ne! Issızlığın uçsuz bucaksız yüzündeyiz. Konuşup duruyor saksıda telaş, suyun başında körlük. Konuşup duruyoruz insanın insana ettiğini, ateşe, toprağa, suya ettiğini.

Ben ki aklımda kurguyum işte, yamaç örüp tahkim ettiğin yalnızlık, bekleme kimseyi irkilecek hiçliği güneşe çıkararak saat, kısılacak kapana umursamayan yemin, sıkıntılarıyla açılacak salı dükkânı herkesin gecesine sahip çıkan, korkarak açacağımız metanetsiz pencereyi, önce ben sonra sen korkarak sesleneceğiz sana, her şeyin bir parçası yansiyacak üzerimize, o korkunç farkındalık iki dalı birbirine bağlayan, ağrının yüzüne kandiller yakan, küçük bir toplama işlemidir insan, boşluktan biçimler devşiren kusurlu el yazması, hep işe yarayan dengeli, hamurunda gök kubbeyi süsleyen ağırbaşlı kayıplar yetisi, bu şarkı dünyanın suretine boy perdesi.

Belki de işaretlenmiş bir özne yoktu, yazı masanın üzerinde duruyordu, kim üstüne alınırsa düş kara sessizliği, saplıyordu sözcükleri kendine. Aşk da üfleyebilen, kariyerine tablo, görkemli bir düşün içindeydin. Soyutlanarak ama sosyal bir meşgale gibi, arada bir parlayıp sönmek için. Düşün! İçinde olmuşla olmamışın sürekli yer değiştirdiği bir kavrama bulaşmışsın! Seni anlamsız iki eşit parçaya bölüyorum. Zil çalıyor, haşin kopmalar ve dışavurum. Bir ezber biçimleniyor küçük belleğe.

Yine seslenip, bekliyorum seni, çılgın bir farkındalık çatman için sezişin ve özdeşleşmenin ilkbahar sözcükleriyle. Ayıklanacak diyorum, içimizde dili damağı kurumuş hastalıklı şeyler. Bir nazarın altında bekliyor bel ağrısı! Ürperiyor küçük filiz. Bu kadar da güzel beklenilmez ki çarka meyilli var oluş.

İnceliklerin içinde körebeyim. Bekleyişim tat veriyor korkunç eğilime, var olmaya çürüyecek mükemmel sabıkalı kış! Belki de üzüm çardağıdır yürek işi ustalıklı imge köklendiren yaraşır yakışıklı bu huylu ve aşına ortaklık! Kıymık işte!

İşte, gözümün önünde, şiirsel sonuçlar veren kalıcı bir tedavinin başlangıcını müjdeliyor, edebiyat kültürüyle beslenen öznenin marifetiyle Rilke kokan bir şiir. Karşımda sevincine kanat çırpın meleklerin yüzündeki tebessüm. Karşımda veri tabanını modern aralıklarla güncelleyen bir sempati.

Şimdi A sınıfı bir buluşmanın seyircisiyim. A sınıfı buluşmaya da sembol büyücülerine de törensel arınmadan geçirilmiş ciddi bir tebessüm yakışır. Küresel bir dalgınlık alıp başını gidiyor yazılmayana.

Sonra, aynada bir çözümsüzlük estetiği. En derin tutkuyla hasbihâl. Zor yolculuk. Yüzleşmek. Arınmaya kıdemli koşu. İki yaka çelişkileri: İç dünyalar, dış dünyalar talanı. Sonra düşüp yıpranmış uzamdan, güzelim yeni bir gerçekle karşılaşma. Kol gezen ehlileştirilmiş akıl. Burada katlarda duvarlar, yıkıldığında kendini ören. Duvar ustalarının yerel mırıldanmaları. Düşüm'ün ve Çözüm'ün hem içindesin hem de dışında.

Bu düşünsel yolculuğun korkunç bir resmi var: Seyredenlerin yorumlarıyla da zenginleşen. Kendini arayan bir anlam yığılması, bir noktada, bir bilinmezliğe saplanıp insanın kendini yağmalamasıdır bu lirik diline biriken arayış.

MENGÜÇ

çocukluğun loş bir âniyim
akşamları kısılır gölge boyum.

yer açmıyor yüzüme, yüzüne eğildiğim göl.
ayaklarım, iki tombul kozalak gibi dalgın.

aşılardan tam değil kürek çekmeyi bırak! diyor annem
bu kâğıttan sandalla çok uzağa gidemezsin!

ardım sıra zıplayan iki yaşlı kurbağa
gölgemi su sanıyor, solgun tenini ipek.

bir çift ergin gözle, göz göze gelirim
geri dönerim diye, iki elim kürekte.

hayat, omzunda eskiyen heybedir, hep ön yüzünü görürsün.
boşuna ıslanma bu kötürüm rüzgârla, çok uzağa gidemezsin
geri dön! diyor babam.

nedir ayaklarımı suya erdiren yatay sersemlik
kuş kapını olup neşter gibi tuttuğu
sözlerin üstüne devrilen ağzım.
kim boş dönebilir ötekinden.
bil ki; duldasını büyüten ustadır.

yalnızca topuklarını gizleyebilir kadın
geri kalanı malum; çalıntı esmerlik...

hangi yıldız benim kadar istekle söndürürdü kendini.
kalabalık yatışınca gitmeyi unutmasam.

ÇAKILAN AKIL

ağzımda delirmenin siyanür tadı
gençliğin gevelediği çorak olgu
dikenli teller ile kulağıma çınlamış
gözümde sabahlayan uykusuzluk

suyun taş olmasına çakılan akıl
kıl köprüde inancı düşen yükseklik
terletmiş ruhunu, eylemiş gündüze
güneşin bağışladığı aydınlık

aşkı duru olmayan gecenin
derin olurmuş tendeki yarası
dünyayı ninniyle aldatan sesiniz
kanlı geçer acının eşliğini

gözüm bir yerlerden seğiriyor size
sustunuz ve umdunuz en güzel mavilerimde
vasat sevilerin engelli koşucuları
miyop tarihinizde soydunuz cennetimizi/

Osman Serhat ERKEKLİ

413

Bugün 3 mart 2017 cuma, akşam saatleri. Sevil Avşar'ın annesini kaybettik.1933 doğumlu Bayburtlu bir hanım idi. Çekmedi, çektirmedi. Fatma anne son aldığım elbiseleri giyemedi. Sevil ile bu kadar yakın olduğumuzu bilmiyordu. Bana bir göz seğırtmesi bıraktı. Bahçedeki erik ağaçları bu yıl O'nun için yeşerecek. Tanrı huzur versin.

414

Hüseyin Atabaş, Ramazan Teknikel selam göndermişler. Gerçekten de Ramazan Teknikel ile 1976-77'den beri tanışırız. Adıyaman Besni'de öğretmen olarak askerliğini yapan Hasan Akarsu aracılığı ile tanışmış, mektuplaşmıştık.

415

Her şey Çin malı dedi Sevil; bir sen bir ben Çin malı değiliz.

416

Adil İzci aradı. Ergülen, Bilsel gibi vefası ile bilinir. Buluşmaya karar verdik.

417

Ölüm nereden gelirse gelsin hoş geldi sefa geldi, gibi sözler emperyalistlerin ülkemiz gençlerini hayattan uzaklaştırıp ölüme yöneltmek içindi. 70'li yıllarda siyaset; yayın dünyası, yazarlar hatta kimi "devrimci" şairler gençlerin kanına girdi. İlgilenenlere sevgi ve İsa bağlamında Wilhelm Reich'in Dirimin Öldürülüşü kitabını öneririm.

418

Barbaros İrdelmen'in imza gününde idim. Şiire ileri yaşında başlamış olsa da duruşu çok orijinal ve naif. Klasiklerin yalınlığı var O'nda. Son dönem imge kirlenmesinden haliyle uzak durduğu için.

419

Nevruz ile pazarlar ot doldu. Kitabına Sofralara Geldi Bahar adını veren Ramis Dara ile paylaşmaya çalışıyorum.

420

Şöyle bir şiircik aklıma geldi. Dergi sayfası işgal etmeyeyim. Buraya yazayım :

*Soy ağacı dikmekten bıktım
Artık gül ağacı dikiyorum*

421

Akatalpa'nın nisan sayısındaki küçük İskender'in Tekerleksiz Bisiklet şiiri, İskender'in çoğu şiiri gibi çok iyi idi. Üst üste birkaç kez okudum.

MARİFETNAME

İnsan, bilmek ister ustasını kuşların, dülgerini ahşabın, taşın nakkaşını
Sonra aşkın ustasını ve ustalığın inceliğini ve inceliğin karakterini de
Çünkü bilir ki kendi de ustadır; işlerken elleri yüreğindeki sevgiyi
Vurdukça çekici keskinin üstüne, yontulan kendidir, taşta görünen de
Bilir ki iğneye kanat mahir elleri, atarken kumaşın örgüsüne ilmekleri
Akılcı cilvelenir, aşkı, sabrı belki; şefkati, özlemi, belki diyemediği sırrı

Bir işaret kor kendine özgü; dolaysız bir eylem sonrası, dolaylı bir beti
Kamaşır o üslubu seçen kalpte, ustanın çok anlamlı marifeti
Bilgi sevgiye evrilir, maharet güzelliğe götürür, güzellik incelikli ellere
Ve her bir iz, mekâna yayılan her ışık ve gölge
Fikri yedeğinde ister; kurulsun diye parçalar arasında nedensel ilgi
Ayrılığın ustası, bulutun ve hayatın ustası bilinsin diye belki

Mesela, iğne iliştirir terzi, alırken beden ölçülerini
Not düşer deftere boyunun çapını, ölçer bilekleri sonra beli
Ve tutar çizgi taşını, ince bir hesapla alır asırlık makası eline
Havada dönen kumaş topunun vurur, korkusuz ve emin böğrüne
Sabır lime lime birleştirir, çeliğin kesip ayırdıklarını, ip düğüm düğüm
Ve bilinir ustanın harikalığı; libas, cuk oturunca üste

Bilmenin lezzetiyle vurur kendini yağmura bisikletli çocuk
Uçma hevesiyle yorgun bir kuş gibi, süzülür parke taşlar üstünde
Ama bilmez kendini nasıl tükettiğini dünyaya umarsız
Marifet bir alkol gibi dağıldıkça kanda, akıl açtıkça kilitleri ışıl ışıl
Bir yığındır artık eve geldiğinde, belki kımıltısız yatar bitkince
Ama yüreği sevinç içinde ve dipidiri, sanki şakır kafesinde

Bir de görmek var o güzeli, işine hayran olduğumuz yani eserine
Gözlerinde ölmek var ; bilginin küle dönüştüğü kesişme
Ve geçmiş, onun gül yüzüne götüren bir tomar müsvedde
Hükümsüz çıkarımlar ve geçersiz yargılar yığını
İşte asıl marifet, belledikten sonra haritasını dünyanın Kaybolup yitmek, aşkın başkentinde

Fatsa, 24.02.17

Zabit KARAKÖSE

ZİYARET

a. sinem'e...

burası mı senin yatağın
sen tam burada mı uyanıyorsun
bu dolapta mı tenin kokan
elbiseler

sabahları bu ocakta mı
koyuyorsun suyu ateşe
o uzak kahvaltı masaları
buğday başağı parmakların

bu banyo mu utanıyor
çırılçıplak sırtından
şu perdeler mi kuşatmıştı seni
bir gidimlik renkle

bu kitaplarımı okuyorsun
kasalar dolusu
bardağında ki eski resim
şairlerde incinir

sevgili...
uzundur merdivenler
uzundur hasretlerimiz
görünmez pencerenden

Mart 2017

Mehmet ÖZDEMİR

SEVMEK DAHA ÇOK IRMAK

Kılıç artığı bir gün hava da serin
Gökyüzü son durak sızısı mavidir
Gölün çağıltısı yalancı bahar
Sevmek daha çok ırmak

Aşk şimal rüzgârı uğultusu sert
Düşler güneşsiz izbe mağara
Soyunmuş kimsesizliktir hayat
Özlemek daha çok ırmak

İsimlerle ısınır insanın içi
Hangi gülüş yüreğe uzak
Köz demlemesi göğüste sancı
Hatırlamak daha çok ırmak

Dudakta kuruyan tuzadır seveda
Kıyısız her akış denize özlem
Yaralı su inler yatağında
Kavuşmak daha çok ırmak

Dünyanın dibi karanlık kuyu
Artık yaşamak k/ömür kararı
Bulutlar unuttur kirli yüzleri
Arınmak daha çok ırmak

Ümit Şener TA

ÜÇÜNCÜ DÜNYA

elleriniz hasta
elleriniz biraz
haliniz garip
yüzünüz solungaç
beliniz kocaman
yamaçlarında telaş
fiiliniz uyurken
cümlesi yavaş
iziniz kuru
yok maça ası
sinek birlisi
kaçırdınız blöfü
ucuz parfüm
satılık beden
yumuşak ihtiyaçlar
uzar nezaketler
ipler boğazında
kesilen rüyalar
rüyalarınız hasta
rüyalarınız biraz
haliniz garip
üçüncü dünya
sıtma geçiren
toprak çatlak
boynunda izi zincirin
delik içinde
haliniz garip

Gültekin TEZCAN

DOĞMAMIŞ

I.
bağışlanmış yeryüzü kutsalı
kuyularında demlenen sessiz tavaf
kapılar, bir başınalığın yontusu

II.
kırılğan bir ormanı sağdım da içtim
tüm yanmaların nârını
ve büyürken
yaprağın eklem acılarını anlattım toprağa

III.
sen şimdi, yıldızlarını söndür de
göğün ahıyla incinen
eğreti damlarını düşün:
azlolan şehirlerin

IV.
üzerimdeki tozu
gamlı bir duayla üfleyen annem
rahmine tekrar düşsem
beni yeniden sever miydin?

Hüseyin ALEMDAR

AH NEYLEYİM!

yaşım artık benim değil dahası iyi değilim
bir yanım kırılacak odun bir yanım kömür işte
bu halde ne Yusuf Atılgan tanır beni ne Ömer Kavur
içimin tüm odaları rutubet ve Zebercet
aşka ve şiire rağmen ne yapsam bakar körüm
sağ gözüm cennet sol gözüm cehennem işte

şu benim Âşık Ferrahi hâlim şeker ve kanser lanetinden
bari *Ah Neyleyim* türküsünü söylemeden ölmesem
kör olmasa sol gözüm altmış birimi görmeden
Arzu'dan Zülâl'e aşkı tenimde flu görmesem
âh, değil Paris'i Tarsus'u görmeden ölmesem

üzülecek yaşım artık yok benim
demirdeki toz değil de biriken pasım
ey şiirlere gam ezgi yârim, türkümüzü söyle
ve gün batımıyla birlikte öldür beni:
nasılsa cennet solduğunda
cehennem soğuduğunda anlaşılır--

heyhat, *dünya vakti* gam ile yara yüküm
gel gör ki Hüseyindağı bile değilim!

Sevil AVŞAR

İKİLEM

Annem Fatma Anzerli'nin anısı için

Yokluğu da abartıyorum
Varlığı da
Yokluk da mesele benim için
Varlık da

Ben bu yüzden en şefkatli nağmeye talibim
Bir beste olsun
Sadece beni değil
Yavru serçeleri de kucaklasın diye

Şimdi
Annemden sonra
Meleklerin ayak izine basa basa yürüyorum
Öteye göçen ruhlar bizden uzaklaşmasınlar diye

Mehmet Mümtaz TUZCU

DAMINDA DAZLAK VAHANIN

Kanin korkunç ! Yontulmuş İt !
Pis engerek, yavaşça it, yaş
çatalın ağusunu, eski kavına kitle
usunu kat diline
sor şu yürek kime abit
Kısrak kurtlu, ayvaz aygır
Mart hasırı: çifte vecit !

6 Şubat 2017

Selami KARABULUT

KENDİNİ ARAYANIN BALADI

kim bilecek yıldızlı geceler
çıtırdayan alevler içinde
kendini arayan bir gezginim
ormana doğru üflediğim ıslık
konuşkan bir ölünün neşesi

ama nasıl da acı bir siyah
kulağımda baykuşun soluğu
arzuyla nefretin kardeşi
donup kalmış saydam bakışında
tanrı'nın şefkatine sesleniyor

anlaşılmaz bir debdebe
döktü çiçeklerimi sonyaz
bana başka bir mevsim yok
düşlerim uzak denizlerde
çalkalanan kuru bir kütük

yolların tanrısız yalvacıyım
aradığı soruların sarhoşu
pek konuşkan içimdeki ölü
anlatıp duruyor geçmişimi
kuru otlara ve çalılıklara

durup düşünüyorum arada
neden ikizdir aşkla acının hazzı
önüm sıra yürüyen uysal ay
güneşin lütfundan aciz
yetmiyor içimi aydınlatmaya

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Z. Ersin Erdem, Yalçın Oğuz, Halim Çiftçi.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR37000670100000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Zühtü Engüdar (Alipaşa Mah. Konuralp Cad. Karnur Apt. No: 22 D: 3 Osmangazi- BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

